

Berniukas ėjo miško taku. Švietė saulė, čirškavo paukščiai, oras buvo pripildytas užburiančio miško augalų kvapo. Pušys stiebėsi aukštai į dangų, skleisdamos savo stebuklingą, aitrų spyglių aromatą. Berniuko širdis buvo pripildyta džiaugsmo, gyvenimo džiaugsmo!

Ir staiga jis užkliuvo už kažkokios šaknies ir pargriuvo. Džiaugsmo neliko, kelis nubrodintas iki kraujo, o deginantis skausmas užfėmė vasaros spalvas.

- O, Dieve! - šūktelėjo berniukas. - Na kodėl kelyje Tu man pakisai šitą šaknį? Koks gi Tu saugotojas, jei leidai man taip skaudžiai užsigauti?.. - įsižeidęs kalbėjo.

Pakilo ir, lengvai šlubčiodamas, pasuko kitu takeliu. Skausmas pamažu nurimo. Berniukas buvo per daug geras, kad prisimintų skriaudas, jis vėl linksmai nukeliavo naujai pasirinktu keliu. Gerokai pavargęs, jis nusileido prie upelio, kviečiančio numalšinti troškulį ir atstatyti prarastas jėgas. Atsigėrė. Bet kai ropštėsi šlaitu, vedančiu nuo upelio, vėl paslydo ir atsitrenkė į netoliese gulėjusį akmenį.

- O Dieve, na kodėl man taip nesiseka! Vėl Tu mane pamiršai ir nepadedi man eiti savo keliu!

Kol jis kėlėsi ir apžiūrinėjo įbrėžimus ir rakštis, netoli jo griuvo nuo senumo sutrešęs didelis medis, vos jo neužkliudydamas. Takelis perėjo į platų kelią, ir berniukas vėl linksmai pasuko juo.

Nežinojo berniukas apie tai, kad kai pargriuvo pirmą kartą, netoli jo prašliaužė nuodinga gyvatė. Jei nebūtų pargriuvęs, būtų ją užmynęs ir atsisveikinęs su gyvenimu. Antrą kartą, kai kildamas šlaitu užsigavo į akmenį, jo laukė neišvengiama mirtis - būtų užmušęs virsdamas galingas medis.

Kelias išvedė į didelę pievą. Bet staiga apsiniaukė, papūtė stiprus vėjas ir prasidėjo audra. Iš pradžių smulkūs lietaus lašai virto dideliais, paskui dar didesniais ir lietus virto liūtimi. Berniukas nubėgo tikėdamasis pasislėpti po dideliu medžiu, kuris matėsi miško pakraštyje, bet vėl pargriuvo ir susilaužė ranką. Ir ėmė jis nekęsti Dievo.

- Netikiu daugiau, kad Tu esi! - šaukė nusivylęs berniukas. - Neisiu aš tais keliais, kuriuos Tu nurodai, - toliau šaukė vaikas, gūždamasis nuo skausmo.

Nežinojo berniukas, kad į tą didelį medį trenks žaibas, kad jo pargriuvimas stebuklingai išgelbėjo jam gyvybę.

Atmink: ne viskas, kas iš pirmo žvilgsnio atrodo nesėkmė, ji ir yra. Gal būti, kad tavo kritimas, tavo nelaimė tau yra Didysis gėris!

**“Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, -
sako Viešpats, - ir mano Tėvas jį mylės;
mes pas jį ateisime
ir apsigyvensime.”**

Jn 14, 23



ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 22, 20–26; Ps 17, 2–4, 47, 51; 1 Tes 1, 5–10

Psalmės atliepas

Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybe!

Evangelija pagal Matą (22, 34–40)

Fariziejai, išgirde, kad Jėzus privertęs nutilti sadukiejus, susirinko draugėn, ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas, mėgindamas jį, paklausė: „Mokytėjau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?“ Jėzus jam atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį. Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“.

Evangelijos komentaras (pagal Karlo Ranerio komentarą, 1984):

Kadangi meilė yra atsidavimas kitam, pasišventimas kitam, todėl visas kilnumas ir visas nenusakomas šios aukštumos ir galutinumo siekis, kurio trokšta širdis, kyla iš mylimojo. Todėl Dievo meilė ir yra tokia šventa bei didi, todėl ji ir nesibaigia.

Ši meilė yra skirta Dievui, Jam, Begaliniam, Nesuvokiamajam, artimajam širdies Dievui, Šventajam, Garbingajam. Mes mylime Tą, prieš kurio Dvasią stovime iš amžinybės į amžinybę, kuris kiekvieną vadina vardu: Jį, mūsų Kūrėją ir Viešpatį, mūsų pradžių ir pabaigą, amžinąjį Tėvą ir Sūnų, ir Šventąją Dvasią, vieną Dievą. Mes mylime Jį, kuris pirmiau pamilo, kuris mums davė gyvybę ir gyvenimą, kuriame mes mylime, jaučiame ir esame; Jį, kuris mus vis vien myli, net jei mes Jo nekenčiame, kuris leidžia savo saulei patekėti virš mūsų nuodėmių; Jį, Pakantųjų, ištikimąjį Draugą, išmintingąjį mūsų širdies Dievą ir mūsų amžinybės Dalį; Jį, vienintelį Tobuląjį.

Kuo labiau Jo begalybė yra nuo mūsų menkumo, tuo labiau ji skatina mūsų meilės dvasią; kuo didesnė mūsų abejotinos būties priklausomybė nuo nesuprantamų Jo sprendimų, tuo besąlygiškesnis yra baisingas savasties pasitikėjimas mylimuoju Dievu. Kuo žavesnis Jo šventasis grožis ir gerumas, tuo labiau Jo meilė apima viską, ką mes paprastai mėgstame vadinti meile. Kuo labiau Jis mus aplanko savo palaiminga, dievinančia artuma; kuo labiau Jis mums yra tėvas ir motina, brolis ir sesuo, tuo artimesnis tampa šventas mūsų meilės švelnumas; kuo labiau griaunantis yra Jo kelių ir teismų nesuvokiamumas, tuo didesnis šventas atkaklumas mūsų meilės, kuri ir Dievą dar labiau myli; kuo mažiau Jį suvokia, kuo skaudžiau prasiskverbia mūsų aklo silpnumo prieš Dievą jausmas pro paskutines mūsų sielos skaidulas, tuo artimesnis Jis mums. „Mano Dieve, aš myliu Tave“ – švenčiausias žmoaiaus poelais ir didžiausias polėkis adli ši žodi ištartti ir užbaikti Jame



Gyvenimo paslaptis

Būk Dievo elgeta

Jėzus, kaip aiškiai regėjo šventoji Kūdikelio Jėzaus Teresė, įsikūnydamas ateina pas mus kaip elgeta, kaip meilės ieškantis stokojantysis. Katalikų Bažnyčios katekizme žmogus apibūdinamas kaip "elgeta" prieš Dievą ir sakoma, kad malda yra Dievo troškulio susitikimas su mūsų troškuliu.

Šventasis Pranciškus Asyžietis labai gerai suprato Palaiminimo turintiems vargdienio dvasią paslaptį. Jėzui kreipiantis į Jį per raupsuotąjį ir Nukryžiuotąjį, jis pažino Dievo didybę ir savojo būvio menkumą. Asyžiaus Neturėlis valandas praleisdavo maldoje klausinėdamas: "Kas esi tu? Kas esu aš?" Jis atsisakė patogaus ir nerūpestingo gyvenimo, kad susižadėtų su "ponia Vargdienyste", sektų Kristumi ir paraidžiui laikytųsi Evangelijos. Pranciškus gyveno sekimu neturtingoju Kristumi ir meile vargšams tų dviejų dalykų neperskirdamas, tarsi jie būtų dvi to paties medalio pusės. (*Žinia Pasaulio jaunimo dienos proga, 2014 m. sausio 21 d.*)

Rinkis turtingą neturtingumą ir neturtingą turtingumą

Tai gi, kas yra neturtas, per kurį Jėzus mus išlaisvina ir praturtina? Tai Jo būdas mus mylėti, būti mums artimam, panašiai kaip gailėstingasis samarietis buvo artimas žmogui, leisgyviam paliktam šalikelėje. Tikrą laisvę, tikrą išganymą ir tikrą laimę mums duoda Jo užjaučianti, švelni ir solidari meilė. Mus praturtinantis Kristaus neturtas yra Jo įsikūnijimas, priimant mūsų silpnybės bei nuodėmės ir perduodant begalinį Dievo gailėstingumą. Kristaus neturtas yra didžiausias turtas: Jėzus turtingas dėl beribio pasitikėjimo Dievu Tėvu, dėl to, kad Jis kiekvienu momentu Juo pasitiki ir visuomet trokšta vykdyti Tėvo valią, siekdamas Jį pašlovinti. Jis yra turtingas kaip vaikas, kuris jaučiasi mylimas ir kuris myli savo tėvus, neabejodamas jų meile ir švelnumu nė akimirką. Jėzaus turtas yra Jo Sūnystė, Jo unikalus santykis su Tėvu yra viršiausia šio vargdienio Mesijo prerogatyva. Kai Jėzus prašo mūsų imti Jo jungą, kuris "yra švelnus", Jis taip pat kviečia, kad praturtėtume Jo "turtingu neturtu" ir "vargdienio turtu", taptume Jo sūnystės ir brolystės Dvasios dalininkais, taptume sūnumis Sūnuje, broliais pirmagimyje Brolyje.

Sakoma, vienintelis dalykas, dėl kurio reikia liūdėti, yra tai, kad nesu šventas (Leon Bloy); galėtume taip pat sakyti, jog vienintelis tikras skurdas - negyventi kaip Dievo vaikams, Kristaus broliams ir seserims. (*Žinia gavėnios proga, 2014 m.*)

Avinėlio silpnumas

Jėzus pavadinamas Avinėliu: Jis - Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmės. Kas nors gali pagalvoti: kaip tai avinėlis, toks gležnutis, silpnas avinėlis, kaip jis gali panaikinti tiek nuodėmių, tiek blogybių? Savo romumu. Jėzus niekada nesiliovė buvęs Avinėlis: romus, geras, kupinas meilės, artimas mažiesiems, artimas vargšams. Jis buvo ten, tarp žmonių, visus gydė, mokė, meldėsi. Jėzus toks silpnas - kaip avinėlis. Tačiau turėjo jėgų ant savo pečių nešti visas mūsų nuodėmės, visas. "Bet, Tėve, Jūs nežinote mano gyvenimo: turiu tokią, kad... net sunkvežimiu nepavežčiau..." Dažnai, kai žvelgiame į savo sąžinę, randame nuodėmių, kurios tikrai didžiulės! Bet Jis jas neša. Jis to atėjo: atleisti, atnešti taikos pasauliui, bet visų pirma širdžiai. Galbūt kiekvienas iš mūsų širdyje nešiojame sielvartą, galbūt liūdime, nes jaučiamės dėl ko nors kalti... Jis atėjo, kad visa tai pašalintų. Jis suteikia mums ramybę, Jis viską atleidžia. "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmės": išrauna nuodėmę su šaknimis ir visu kuo kitu! Tai Jėzaus išgelbėjimas, savo meile ir savo romumu. Ir, klausydami Jono Krikštytojo, kuris liudija Jėzų kaip išgelbėtoją, žodžių, turime augti pasitikėdami Jėzumi. (*Homilija, 2014 m. sausio 19 d.*)

Plepalai - romumo priešai

Bendruomenės romumas yra šiek tiek primiršta dorybė. Būti romiems, tai užleisti vietą





Parapijos skelbimai

Visų Šventųjų išskilmė ir mirusiųjų minėjimo diena (Vėlinės)

Lapkričio 1 d. (kitą sekmadienį) bus švenčiama Visų šventųjų išskilmė, kurioje džiaugiamasi tų žmonių, kuriuos mes vadiname *šventaisiais* gyvenimais bei jų užtarimu. Į juos kreipdamiesi, mes prašome "melski už mus!", ir draugiškai pasitikime, kad jie meldžiasi už mus, užtaria mus, nuolat yra su mumis. Panašiai ir saviškių, savo draugų mes prašome palaikymo, užtarimo.

Šios šventės vakare, Pakuonio bažnyčioje (18 val.), taip pat prašysime sveikatos sergantiems bei visiems vyresnio amžiaus žmonėms tolimesnės Dievo globos.

Lapkričio 2 d. (pirmadienis) – Vėlinės – mirusiųjų minėjimo diena. Šioje dienoje Eucharistijos šventimas vyks įprasta sekmadienio šventimo tvarka. Švęsdami Eucharistiją ir aplankydami artimųjų kapus, paremsime amžinybėn išėjusius sava malda, linkėdami jiems amžino gyvenimo džiaugsmo.

Dėkojame visiems talkininkams, kurie šią savaitę atėjote pasidaruoti, tvarkyti Pakuonio bažnyčios, parapijos namų ir parko aplinkos! Ačiū už rūpestį ir gražų darbą!

Katekizmo valandėlė, susitikimai apie krikščioniško tikėjimo tiesas

Kviečiame visus norinčius ateiti į susitikimus, kuriuose susirinks šeimos su savo vaikus – ruošis sakramentų šventimui, gilinsis, aiškinsis apie krikščionišką gyvenimą, Katekizmo tiesas. Visi norintys į šią Katekizmo valandėlę – kviečiami ir laikiami.

Pakuonyje šeimų, besiruošiančių sakramentų šventimui, susitikimai vyks sekmadieniais, po 13 val. šv. Mišių šventimo, parapijos namuose.

Viršūžiglio ir Piliuonos parapijų šeimų, besiruošiančių sakramentų šventimui, susitikimai vyks šeštadieniais, 15 val., Piliuonos koplyčioje.

kitam. Yra daug romumo priešų, pradedant plepalais, ar ne? Kai mieliau renkamės plepalus, kalbame apie kitą, šiek tiek kitą apkalbėti... Tai kasdieniai dalykai, pasitaikantys visiems, taip pat ir man.

➔ Tai blogio, kuris nenori, kad Dvasia pas mus ateitų ir krikščioniškoms bendruomenėms suteiktų ramybę, romumą, gundymai. Nueiname į parapiją, o ten – katechetės pešasi su "Caritas" darbuotojomis... Visada pasitaiko šitokių kovų. Taip pat ir šeimose ar kvartaluose. Bet ir tarp draugų. Tai nėra naujasis gyvenimas. Kai ateina Dvasia ir mes gimstame naujame gyvenime, Jis mus padaro romius, geraširdiškus. Nieko neteisk: vienintelis teisėjas yra Viešpats... Jeigu Dvasios malonės dėka mums pavyks niekada nedalyvauti plepaluose, tai bus didelis žingsnis į priekį. Ir tai mums visiems išeis į naudą. Prašykime Viešpaties, kad mums ir pasauliui parodytų šio naujojo gyvenimo, šios Dvasios, ateinančios į tikinčiųjų bendruomenes ir mus paverčiančios romiais, geraširdiškais vienas kitam, gimimo grožį ir pilnatvę. Paverčiančios pagarbiais. Prašykime šios malonės mums visiems. (*Homilija Šventosios Mortos koplyčioje, 2013 m. balandžio 9 d.*)

Manys, kad esi kvailas

Jėzus sako: jokio karo, jokios neapykantos! Taika, romumas! Kai kas galėtų paprieštarauti: "Jeigu aš gyvenime būsiu toks romus, kiti manys, kad esu kvailas." Galbūt taip ir yra, tačiau tegul kiti taip ir mano; o tu esi romus, nes šiuo romumu pavaldėsi žemei! (*Homilija Šventosios Mortos koplyčioje, 2013 m. balandžio 9 d.*)

Bus daugiau.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.